

Op leven en... lood

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

Op leven en... lood

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1983

© P. Nowee, 1983

© Illustraties: Gerrit Stapel

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Gerrit Stapel

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1053 2 (paperback)

ISBN 978 90 499 1167 6 (hardback)

ISBN 978 90 499 1109 6 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Rampers wraak

Na het middageten bleven Arendsoog en zijn moeder zwijgend aan tafel zitten. Het gezicht van de cowboy stond ernstig, terwijl hij door het raam van de woonkamer over de prairie starde. Drie zware slagen van de staande klok achter hem haalden hem tot de werkelijkheid terug. Hij schoof zijn stoel achteruit en stond op.

‘Ik ga naar Mining-Valley, moeder,’ zei hij kort.

Mrs. Stanhope was ook overeind gekomen. Er klonk ongerustheid en angst in haar stem. ‘Er zal toch niets ergs...’

‘Bent u mal,’ viel Arendsoog haar in de rede. ‘Ann is oud en wijs genoeg om op zichzelf te passen. Ze zal echt niet in zeven sloten tegelijk lopen... Misschien heeft ze een ongelukje gehad met haar paard en moet ze terug lopen.’ Hij keek zijn moeder aan en zag onmiddellijk dat hij er niet in geslaagd was haar gerust te stellen. ‘Wilt u Witte Verder zeggen dat ik naar Mining-Valley ben? Hij zou in de loop van de middag terugkeren van de noordelijke weiden.’

‘Goed, Bob,’ knikte mrs. Stanhope afwezig. ‘Eh... Ann zou naar Hardison gaan om een lapje stof te kopen. Ik geloof niet dat ze nog andere boodschappen te doen had.’

‘Als ik haar onderweg niet tegenkom, zal ik eerst naar Hardison gaan,’ beloofde hij. Hij gespte zijn koppel om. ‘Ik zal niet lang wegblijven,’ waren zijn laatste, optimistische woorden voordat hij de kamer verliet. Lightfeet was spoedig gezadeld en nog voor mrs. Stanhope de tafel had afgeruimd, verliet Arendsoog het erf van de S-ranch. Een nieuw avontuur tegemoet...

In snelle galop reed onze vriend over de prairie. De kortste weg van de S-ranch naar Mining-Valley liep langs de Path-Creek en de ranch van Urwin. Arendsoog wist dat zijn zus altijd deze weg nam als ze naar het dorp ging. Hij kon geen reden bedenken waarom ze vandaag van deze gewoonte zou zijn afgeweken.

De zon stond gloeiend aan de hemel en de hitte was bijna ondraaglijk.

De Path-Creek stond droog, zag de cowboy. Zonder een ogenblik zijn paard in te houden reed hij verder over de kurkdroge grond. Aan de horizon verschenen de gebouwen van Mike Urwins ranch. Daarvandaan was het nog maar een kleine twee mijl naar Mining-Valley. Onwillekeurig boog hij zich dieper over de hals van zijn rijdier. Naarmate hij zich verder van de S-ranch verwijderde, drong het duidelijker tot hem door dat er iets gebeurd moest zijn. Ann had beloofd om een uur of elf thuis te zijn en het was niets voor zijn zus om zo'n belofte niet te houden. Het was nu al over half vier...

Mining-Valley ontwaakte juist uit zijn middagslaap toen hij de hoofdstraat binnenreed. Voor het kleine winkeltje van Hardison hield hij Lightfeet in en slingerde zich uit het zadel. De winkeldeur vloog bijna uit zijn scharnieren toen hij hem opendeed.

Hardison keek geschrokken op. Toen hij Arendsoog herkende, begonnen zijn ogen te schitteren achter de dikke brilleglazen. 'Wie had dat ooit gedacht,' lachte hij. 'Jij bent de eerste mannelijke klant in mijn zaak sinds de opening. Dat was... vierendertig jaar geleden... Maar zeg eens, wat kan ik voor je doen? Heeft Ann haar boodschap niet goed gedaan?'

'Dus Ann is hier geweest?' vroeg Arendsoog gejaagd.

'Wis en waarachtig! Vanmorgen...'

'Hoe laat? Hoe laat is ze weggegaan?' onderbrak onze vriend hem.

'Kort voor half elf. Ik herinner me dat ze nogal haast had, omdat ze om elf uur thuis moest zijn. Kan dat?'

Arendsoog knikte. 'Hebt u haar zien weggrijden?'

'Ja zeker. Ik moet zeggen dat ze een goede leermeester heeft gehad. Ze rijdt als een volleerde cowboy!'

Arendsoog scheen het compliment niet te horen. 'Welke kant reed ze op, Hardison?'

'Gewoon... eh... de hoofdstraat uit. In de richting van de ranch, zou ik zeggen.' Plotseling scheen hem een licht op te gaan. 'Er is toch niets gebeurd, Bob?'

Arendsoog haalde moedeloos de schouders op. Het was hem al duidelijk dat hij hier niets wijzer zou worden. 'Ann is nog steeds niet teruggekeerd op de ranch,' zei hij.

Hardison trok diepe rimpels in zijn voorhoofd. 'Dat is niets voor haar... Ik bedoel: om zich te laten ophouden als ze beloofd heeft op een bepaalde tijd thuis te zijn...'

Arendsoog veegde het zweet van zijn voorhoofd. 'Als u iets van haar

hoort, krijg ik wel een seintje, hè?’ vroeg hij, terwijl hij de winkeldeur weer opendeed.

‘Wis en waarachtig,’ hoorde hij Hardison nog zeggen voor hij opsteeg. In gedachten verzonken reed hij door de hoofdstraat. Ann had om elf uur thuis kunnen zijn, als ze rechtstreeks van Hardisons winkelkje naar de S-ranch was gereden... Het zag er echter naar uit dat ze dit niet had gedaan. Waarom niet? Ze was Mining-Valley uitgereden in de richting van de ranch. Verdraaid... Urwin! Hij kon zich wel voor het hoofd slaan dat hij niet eerder aan de rancher had gedacht. Als hij op de heenweg bij Urwin had geïnformeerd of men Ann had zien langskomen, zou hij misschien helemaal niet naar Mining-Valley hebben hoeven rijden! ‘Kom aan, boy!’ fluisterde hij Lightfeet in het oor.

De voorbijgangers schrokken zich dood, toen het prachtige dier plotseling steigerde en er als een pijl uit de boog vandoor ging.

De Urwin-ranch kwam snel naderbij en toen Arendsoog het erf opreed, waren er maar een paar minuten verstreken sinds hij Mining-Valley achter zich gelaten had.

Mrs. Urwin was aan de was bezig en keek verbaasd op toen de cowboy in een wolk van stof zijn paard inhield.

‘Goedemiddag!’ groette Arendsoog zonder af te stijgen. ‘Hebt u Ann vandaag gezien, mevrouw Urwin?’

De grote vrouw droogde haar handen af aan haar schort. ‘Vanmorgen... ja... We hebben een praatje gemaakt. Ann had een lapje stof gekocht voor een jurk en ze wilde natuurlijk graag weten hoe ik het vond. Maar... waarom vraag je dat, Bob?’

‘Een uurtje geleden was Ann nog steeds niet thuis. Ik ben haar aan het zoeken,’ antwoordde Arendsoog kort.

‘Nog steeds niet thuis...?’ riep Mrs. Urwin uit. ‘Dat kan niet... Ik heb haar zelf zien wegrijden.’ Ze wees naar de pomp. ‘Daar stond ik toen ze kwam aanrijden... We hebben misschien een minuutje gebabbeld...’

‘En u hebt haar zien wegrijden in de richting van de ranch?’ viel Arendsoog haar in de rede.

Mrs. Urwin knikte heftig. ‘Wil ik vragen of Mike en de jongens helpen zoeken, Bob?’ bood ze aan.

‘Dat is erg vriendelijk van u, maar ze hebben het ongetwijfeld erg druk. Als Ann er tegen het eind van de middag nog niet is, zal ik echter graag een beroep op hen doen.’ Hij groette de vrouw en wendde zijn paard. In een rustiger tempo reed hij nu terug in de richting van de S-ranch.

Ann was verdwenen tussen de ranch van Mike Urwin en de S-ranch...

Ramper...

Een dik uur later steeg hij moedeloos af voor de S-ranch. Zijn moeder kwam naar buiten hollen, maar toen ze zag dat haar zoon alleen was, hield ze haar pas in.

Arendsoog legde een arm rond haar schouder en zwijgend liepen ze naar binnen. Mrs. Stanhope ging op een stoel bij het raam zitten en legde haar handen in de schoot. 'Vertel het me maar, Bob,' zei ze met trillende stem. 'Wat is er gebeurd?'

Arendsoog ging achter haar staan en keek naar buiten. 'Ik weet het niet, moeder,' antwoordde hij. 'Ann is inderdaad bij Hardison geweest. Ze is daar om een uur of half elf weggegaan. Een paar minuten later heeft ze een praatje gemaakt met mrs. Urwin. Zij heeft haar zien wegrijden in de richting van de ranch...'

Er bleef een vreemde stilte hangen, toen hij zweeg.

'Dus er is iets gebeurd tussen de ranch van de Urwins en hier..' verbrak mrs. Stanhope de stilte.

Arendsoog knikte. 'Ik ben bang dat Ann niet vrijwillig van de normale route is afgeweken, moeder,' zei hij zacht.

Mrs. Stanhope kwam langzaam overeind. In haar ogen lag een wanhopige angst, maar ze dwong zich om niet te huilen. 'Wat kunnen we doen, jongen?'

'Ik heb de grond onderzocht op eventuele sporen,' antwoordde haar zoon. 'Daarom bleef ik zo lang weg. Ik heb echter geen enkele aanwijzing van een vechtpartij of wat dan ook kunnen vinden. Ik wou dat Witte Veder terug was. Misschien zou hij wél iets ontdekken...' Hij zweeg plotseling en liep dichterbij het venster. In een flinke galop kwam een ruiter naderbij...

Een paar seconden stond Arendsoog roerloos. Toen liep hij met grote stappen het vertrek uit. De ruiter reed nu het erf op en Arendsoog herkende Gene, de zoon van Hank Kloas. Hij zwaaide met een stuk papier. 'Een extra-postbestelling,' grinnikte hij. 'Voor jou, Bob!' Hij gaf Arendsoog een witte envelop. Gejaagd scheurde de cowboy hem open en haalde de brief eruit. Zijn ogen vlogen over de regels. Hoe vreemd het ook was, de inhoud was geen verrassing voor hem. 'Van wie heb je deze brief gekregen, Gene?' vroeg hij.

'Ik ken de kerel niet. Hij kwam bij vader in de saloon en dronk een biertje. Nadat hij een slok genomen had, vroeg hij vader of die wist

waar een zekere Stanhope woonde. Hij had maar weinig tijd, vertelde hij, en hij moest daar een zeer belangrijke brief bezorgen. Enfin, van het een kwam het ander. Hij vroeg of ik hem misschien kon wegbrengen. Toen hij er een dollar voor over bleek te hebben, zei ik geen nee. Dat snap je wel.'

'O.K., Gene. Je hebt me een grote dienst bewezen,' maakte Arendsoog een eind aan het gesprek. 'Bedankt!'

'Graag gedaan, Bob!' grinnikte Gene, terwijl hij zijn paard wendde. 'Tot ziens!'

Met een ernstig gezicht liep Arendsoog het hoofdgebouw weer binnen. Hij ging niet de woonkamer in, maar liep rechtdoor naar zijn eigen kamer op de eerste verdieping. Hij sloot de deur achter zich en las de brief nog een keer. Plotseling verfrommelde hij het papier tot een prop en smeed het in een hoek van de kamer. 'Dat had je niet moeten doen, Ramper...' fluisterde hij hees. Dan begon hij zijn koppel los te maken en gooide hem op zijn bed. Zachtjes verliet hij de kamer en ging naar beneden. Bij de deur van de woonkamer bleef hij staan. 'Ik ben even weg, moeder!' riep hij en haastte zich naar buiten. Lightfeet kwam naderbij alsof hij begreep dat zijn baas hem nodig had. Arendsoog steeg op en zonder om te kijken reed hij het erf af. Hij wilde zijn moeder niet vertellen waar hij naar toe ging... Hij wilde haar niet nog ongeruster maken...

Onbeweeglijk stond Mrs. Stanhope voor het raam en keek haar zoon na tot hij nog maar een klein stipje aan de horizon was. Toen draaide ze zich om en ging naar boven. Ze ging de kamer van Arendsoog binnen. Het eerste dat zij zag was de koppel met de twee revolvers van haar zoon. Arendsoog was ongewapend weggegaan... Waarom? Een angstig vermoeden deed haar hart samenkrimpen. Toen zag ze de prop papier in de hoek van het vertrek. Ze bukte zich, raapte de prop op en vouwde hem open. Terwijl haar hart bonkte, las ze de brief.

Stanhope,

Je zus is in goede gezondheid. Nog wel... Of ze het zal blijven hangt af van het feit of jij precies doet wat je nu gezegd wordt. Zorg dat je tegen zonsondergang alleen en ongewapend bij de ranch van Langloos bent. Laat je paard achter bij het hek en loop naar het midden van het erf. Wat je verder moet doen, zal je daar verteld worden.

Ramper

‘Ramper...’ fluisterde mrs. Stanhope. De brief dwarrelde naar de grond toen ze haar handen voor het gezicht sloeg. Nog even vocht ze vergeefs tegen haar tranen. Toen liet ze zich op de rand van het bed zakken en hilde.

Iemand legde een hand op haar schouder... Met een ruk draaide ze zich om. Aan het voeteinde van het bed stond Witte Veder. Ze had de Indiaan niet boven horen komen...

In een rustig tempo reed Arendsoog over de prairie. Het zou nog wel even duren voor de zon onder was. Hij hoefde zich niet te haasten om op tijd bij de ranch van Langloo te zijn. Het was niet moeilijk te raden waarom Ramper deze plaats had uitgekozen voor hun ontmoeting. De verlaten en vervallen ranch lag in een vallei die vroeger erg vruchtbaar was geweest. De Green-river zorgde voor voldoende water, de weiden waren mals... Totdat... Ja, Arendsoog herinnerde het zich nog goed, hoewel hij toen pas twaalf of dertien jaar was geweest. Het gouvernement had besloten stroomopwaarts de loop van de Green-river te verleggen. De bedoeling was goed geweest: duizenden hectaren droog en woest land zouden bevoeid worden... De rivier liet zich gemakkelijk temmen en volgde gehoorzaam de bedding die de ingenieurs hadden laten graven. Toen kwam de instorting... Waarschijnlijk als gevolg van de graafwerkzaamheden begon de zuidelijke helling van de Capuaberg af te brokkelen. Aanvankelijk kwamen alleen wat losse rotsblokken naar beneden. Op een stralend warme zomerdag echter scheen de hele berg zich plotseling in beweging te zetten. De gevolgen waren noodlottig. Niet alleen werd het werk van de ingenieurs teniet gedaan, maar bovendien werd de rivier voor de tweede keer gedwongen een nieuwe bedding te zoeken. Toen de natuur weer tot rust was gekomen, bleek dat de Green-river in een boog rond de vallei waarin Langloos ranch lag stroomde. Pogingen om het water in zijn vroegere bedding terug te brengen mislukten. De vallei verdorde. Drie jaar lang vocht Langloo tegen de dreigende ondergang, toen besloot hij ergens anders een nieuw bestaan op te bouwen.

Weerzien met oude vijanden

Arendsoog hield Lightfeet in. De zon daalde langzaam achter de heuvels in het westen. Aan zijn voeten strekte zich de vallei uit. De ranch van Langloo wierp lange schaduwen op de kurkdroge grond. Een

zacht windje voerde de hete lucht uit de vallei weg. Het leek wel of de lucht vol ragfijn stof was en Arendsoog hoestte een paar keer. Hij wierp een laatste blik op de ranch. Zes paarden stonden roerloos in de corral achter de ranch.

‘Kom aan, boy,’ zei hij toen zacht. Terwijl Lightfeet aan de afdeling begon, klemde Arendsoog zijn lippen op elkaar. Rond de ranch heerste een vredige rust. Hoelang nog...? Hij was ervan overtuigd dat de rust slechts schijn was. Daar, binnen de vier muren van de ranch, hield Ramper zich schuil.

Ramper! Arendsoog herinnerde zich de schurk heel goed. Maandenlang hadden tientallen sheriffs in Arizona jacht gemaakt op de rover. Het was puur toeval geweest dat hij tenslotte juist in Mining-Valley gearresteerd werd. Mining-Valley, waar Arendsoog hulpsheriff was... Ramper was veroordeeld tot twaalf jaar gevangenisstraf. Kennelijk was hij erin geslaagd te ontsnappen, want die twaalf jaren waren nog lang niet verstreken!

Honderd meter scheidden hem nu nog van het hek dat het erf omgaf. Hij hield Lightfeet nog iets meer in en stapvoets naderde hij de plaats waar hij volgens de instructies het dier moest achterlaten.

Bij het hek steeg hij af... Nog steeds was het doodstil op en om de ranch. Onwillekeurig gleden Arendsoogs handen omlaag. Maar de plaats waar gewoonlijk zijn holsters hingen was leeg... Hij klopte Lightfeet op de hals en liep toen resoluut het erf op.

‘Blijf daar staan, Stanhope!’ kraakte een stem.

Arendsoog zou de stem uit duizenden herkend hebben. Ramper! Hij kruiste de armen voor de borst en bleef staan.

‘Is mijn zuster daar, Ramper?’ riep hij terug.

‘Deze keer is het vragen stellen aan mij,’ kwam onmiddellijk het antwoord. ‘Draai je om en steek je handen in de hoogte!’

Arendsoog volgde het bevel op. Er verstreken tien, twintig seconden. Toen hoorde hij voetstappen achter zich en even later gleden een paar tastende handen langs zijn kleren.

‘Allright, boss!’ riep de man die Arendsoog onderzocht had.

‘Draai je maar weer om en loop voor Billy uit, Stanhope,’ klonk de stem van Ramper weer.

Arendsoog keerde zich om. ‘Billy Ross!’ riep hij verbijsterd uit. Ramper, nog steeds onzichtbaar achter een van de scheefgezakte blinden, lachte schamper. ‘Als je binnenkomt, zul je nog veel verbaasder

zijn, Stanhope. We houden hier een kleine reünie... Allemaal vrienden van je...'

Arendsoog liep voor de dikke Ross uit. De voordeur van het ranchgebouw hing nog slechts aan één scharnier. Op het moment dat hij over de schuin hangende deur stapte werd achter in de gang een olielamp aangestoken.

'Kom verder, beste vriend,' zei Ramper sarcastisch. 'Je weet niet half hoe verheugd we zijn over je bezoek...'

Arendsoog deed of hij de man niet hoorde, maar ging het vertrek binnen waarvan Ramper de deur openhield. In één oogopslag herkende hij de drie mannen die in de kamer aanwezig waren. Mike Loos en zijn broer Hank, en Urwin Home, 'de beleefde inbreker', zoals zijn bijnaam jaren geleden luidde. De gebroeders Loos, Home, Ross en Ramper hadden allemaal dank zij Arendsoog de gevangenis aan de binnenkant leren kennen...

'Werkelijk een verrassing,' zei Arendsoog koeltjes. En plotseling fel ging hij verder: 'Waar is mijn zus, Ramper?'

Ramper gaf Ross een seintje. 'Haal haar even, Billy.'

Ross verliet het vertrek. 'Vind je het niet leuk ons weer eens te zien, Stanhope?' vervolgde de schurk toen. 'Vijf oude vrienden... Allemaal ontsnapt uit de gevangenis van Phoenix... om jou nog eens te zien! Daarna gaan we uit elkaar.'

Arendsoog twijfelde geen moment aan de diepere achtergrond van hun verlangen om 'hem nog eens te zien'! Hij vroeg zich af waarom hij nog niet op de hoogte was gebracht van de ontsnapping van de schurken.

Ramper scheen zijn gedachten te raden. 'We zijn er na maandenlange voorbereidingen vannacht in geslaagd om... eh... ons hotel te verlaten,' grijnsde hij. 'Als het je zus gelukt is morgenvroeg de S-ranch te bereiken, zal ze daar misschien het telegram vinden dat jou op de hoogte moet brengen van ons vertrek uit Phoenix...'

De kamerdeur ging open en Ann werd door Bill Ross naar binnen geduwd. Ze wankelde enigszins en wreef haar polsen, waarop rode striemen te zien waren. Arendsoog liep naar haar toe en sloeg zijn armen om haar heen.

'O, Bob, wat doen ze met ons...' snikte het meisje.

Arendsoog probeerde haar te kalmeren. 'Rustig maar, Ann. Het is nu allemaal gauw voorbij.' En fluisterend ging hij verder. 'Ik heb je nodig, Ann. Denk aan... 'paarden'...' Vurig hoopte hij dat Ann begreep wat hij bedoelde. Lang, lang geleden, toen zij samen nog detective speelden,

hadden ze een geheimzinnige code bedacht. Eén woord betekende in dat spel een heleboel... De betekenis van het woord paarden was: jaag de paarden op...!

Ann glimlachte door haar tranen heen. 'Doe!' fluisterde ze.

Arendsoog kon wel juichen. 'Doe' betekende: ik zal ervoor zorgen.

'Nu is het wel genoeg!' snauwde Ramper. 'Zeg je zus maar gedag, Stanhope.'

Arendsoog omhelsde zijn zuster nogmaals en maakte van de gelegenheid gebruik haar in het oor te fluisteren: 'Laat Lightfeet het doen!'

Toen trok Ramper haar bij hem weg. 'Breng haar maar naar buiten, Ross.' En tegen Ann zei hij: 'Prettige wandeling, beste kind! Ik moet je wel vertellen dat er mijlen in de omtrek geen ranch te bekennen is. Het dichtstbijzijnde dorp is Hucton, maar dat zul je vóór middernacht niet bereiken.'

Billy Ross trok Ann ruw de kamer uit.

Ramper liep naar een van de vensters en gooide de blinden open. 'Wil je je zusje nog nakijken, Stanhope?' vroeg hij gemeen.

Arendsoog gaf geen antwoord; maar liep met grote stappen naar het raam. Ann speelde haar rol fantastisch! Huilend en met beide handen voor het gezicht holde ze de vallende duisternis in.

'En nu wij, Stanhope!' zei Ramper, terwijl hij zich omdraaide en terugliep naar het midden van het vertrek. Bill Ross kwam weer binnen. Arendsoog keerde zich nu eveneens om. Hij was de enige die gezien had dat Ann haar pas had ingehouden...

Ramper scheen geen haast te hebben. Hij haalde een tabakszak te voorschijn en draaide een sigaret. 'Over een paar minuten vertrekken we, beste vriend,' ging hij verder nadat hij zijn sigaret had aangestoken. 'We rijden hiervandaan naar Dorwan, waar jij een praatje gaat maken met je oude vriend sheriff Grisley. Natuurlijk niet bij hem thuis... Enfin, de bijzonderheden vertel ik je onderweg wel. Als Grisley eenmaal op de plaats is waar hij jou zal ontmoeten, vragen wij hem vriendelijk de sleutels van de cellen achter zijn kantoor... Dat is alles!'

Arendsoog kon zijn verwondering niet verbergen. 'Hoe weet jij in vredesnaam dat Lockwood daar gevangen zit?'

Ramper grijnsde. 'Lockwood is een oude vriend van mij en ik volgde zijn 'werkzaamheden' op de voet... En vergeet één ding niet, Stanhope... Het is verbijsterend hoe snel het aan de andere kant van de hoge muren van de gevangenis in Phoenix bekend is wat er aan déze kant gebeurt!' Hij zweeg plotseling.

Er hinnikte een paard en even later klonk een felle hoefslag.

Ramper vloog naar het raam. Hij vloekte hartgrondig. ‘Ze gaat er met het paard van haar broer vandoor!’ brulde hij, terwijl hij zijn – ongetwijfeld gestolen – revolver trok. PANG! PANG!

Gelukkig voor Ann was het inmiddels helemaal donker geworden. Daar kwam nog bij dat Ramper in de verkeerde richting schoot. Je zou immers verwachten dat het meisje zich zo snel mogelijk van de ranch zou verwijderen. Het tegendeel was echter waar! In een razende galop joeg ze het prachtige dier vlak langs het hoofgebouw.

‘De paarden!’ gilte Ramper, terwijl hij van het raam naar de deur stormde. De andere schurken renden achter hem aan en Arendsoog bleef alleen achter... grinnikend. Het was duidelijk dat de kerels hun hoofd kwijt waren... en dat hij daarvan moest profiteren! Razendsnel liep hij naar het raam en stapte over de vensterbank. Een paar seconden later was hij door de duisternis opgeslokt. Van een veilige afstand volgde hij de gebeurtenissen. Ann en Lightfeet waren erin geslaagd paniek te zaaien! Hij luisterde naar de hoefslag van Lightfeet, die zich nu van de ranch verwijderde. Tevreden constateerde hij even later dat Ann geen half werk geleverd had. De paarden van de schurken waren losgebroken en galoppeerden in paniek de duisternis in. Er werd onophoudelijk geschoten. Begrepen de kerels dan niet dat Ann al veel te ver weg was en dat ze alleen hun eigen rijdieren nog meer opjoegen?

Plotseling was het stil... De hoefslagen verwijderden zich. En ineens scheen Ramper zich te realiseren dat ze Arendsoog alleen gelaten hadden. Tierend van woede stormde hij weer naar binnen om te constateren dat de vogel gevlogen was!

Onverwachte hulp

Voorzichtig kroop Arendsoog langs het hek naar de achterkant van het ranchgebouw. Hij vroeg zich af wat er nu ging gebeuren. Hijzelf was ongewapend en zou weinig kunnen uitrichten tegen de revolvers van de schurken. De kerels op hun beurt konden zich niet uit de voeten maken doordat hun paarden er vandoor waren. Toch zou er iets moeten gebeuren! Ze konden immers verwachten dat Ann zo snel mogelijk naar Hucton zou rijden om hulp te halen en wat konden zij, te voet, uitrichten tegen achtervolgers te paard?

Onhoorbaar gleeed Arendsoog over de grond. Nog vijf meter... Hij kwam langzaam overeind en drukte zich tegen de achtermuur van het

gebouw. Geen geluid verried zijn aanwezigheid, terwijl hij naar de keukendeur sloop. Even later was hij binnen. Dit was wel de laatste plaats waar de schurken hem zouden zoeken! Hij maakte zich klein tussen de wand en de openstaande deur.

Ramper liep vloekend heen en weer in de kamer aan de voorkant. 'En nu? Wat wilde je nu doen?'

Arendsoog herkende de stem van Hank Loos, de oudste van de twee broers.

'Ik heb je van het begin af aan gezegd dat we beter zo ver mogelijk van die Arendsoog vandaan konden blijven. Je weet het... waar die kerel is, zijn moeilijkheden...'

'Zwijg!' krijsde Ramper, die kennelijk zijn beheersing verloor. 'Is alles tot nu toe niet goed gegaan? Heb ik jullie niet uit de gevangenis gehaald? Heb ik niet voor wapens en paarden gezorgd? Heb...'

'... je ons met je wraakgevoelens voor Stanhope niet lekker in moeilijkheden gebracht?' vulde Hank Loos schamper aan. En de woedeaanval van Ramper negerend ging hij verder: 'Ik heb er genoeg van. Ik weet niet wat jullie van plan zijn, maar ik ga er vandoor nu het nog niet te laat is...'

Heel even viel er een stilte. 'En hoe ver dacht je te komen?' vroeg Ramper toen. 'Iedere sheriff of hulpsheriff in Arizona is intussen op de hoogte van onze ontsnapping. En zelfs al zou je erin slagen je verborgen te houden voor willekeurig welke achtervolger... wat denk je van Arendsoog? Verwacht je dat hij rustig teruggaat naar zijn ranch?' Hij snoof minachtend. 'Nee, leer mij Stanhope kennen! Die rust niet voor hij ons weer in Phoenix heeft...'

'Je bent toch niet bang voor die knaap?' schamperde Hank. 'Niet báng, maar wel erg voorzichtig!'

Arendsoog grinnikte zacht. De schurken moesten eens weten dat hij nauwelijks vijf meter van hen verwijderd het gesprek stond af te luisteren.

'Luister,' ging Ramper verder op sussende toon. 'Het heeft geen zin om ruzie te maken. Als we elkaar óóit nodig hebben gehad, is het nú wel. We moeten juist nú onze hersens niet verliezen.' Hij zweeg even. 'Wat kunnen we doen?' ging hij verder. 'Laten we eens aannemen dat die zus van Stanhope inderdaad regelrecht naar Hucton is gereden. Daar heeft ze een uur voor nodig. In het ongunstigste geval kunnen we hier dus over twee uur de sheriff van Hucton verwachten. Twee uur... Twee uur om af te rekenen met Stanhope... Dat is nu het belangrijkste.'

Lockwood krijgen we later wel vrij, als de opwindning over onze ontsnapping enigszins is geluwd. Om terug te komen op Stanhope. Als hij er vandoor is gegaan, kan hij de vallei nog niet verlaten hebben en moeten we hem dus te pakken krijgen. Vergeet niet dat hij ongewapend is! Maar ik zei àls... Ik ken Stanhope intussen en ik weet dat hij er de man niet naar is om hard weg te lopen... Het zou mij niets verbazen als hij op het ogenblik ergens in de buurt van de ranch wacht op de dingen die komen gaan...'

Arendsoog trok zijn wenkbrauwen op. Verdraaid, Ramper kende hem inderdaad!

'Het beste is daarom dat we ons nu verspreiden en hem zoeken. Schiet onmiddellijk zodra je iets ziet bewegen, maar kijk wel uit dat we niet op elkaar gaan schieten.'

Er kwam geen commentaar. Ramper was erin geslaagd zijn vrienden ervan te overtuigen dat Arendsoog op dit moment hun grootste bedreiging vormde.

De cowboy maakte zich klein toen de kerels de kamer en het gebouw verlieten. Hij wachtte nog een paar minuten en kwam toen uit zijn schuilplaats te voorschijn. Geruisloos liep hij door de gang naar de trap. Zijn handen tastten in het stikdonker naar de leuning.

'Jij niet schrikken,' klonk een zachte stem vlak bij zijn oor.

Witte Veder! Ondanks de waarschuwing van zijn vriend klopte het hart Arendsoog in de keel. 'Hoe kom jij hier in vredesnaam?' fluisterde hij.

'Mij komen op ranch. Mij zien brief van Ramper. Mij denken mij beter gaan achter jij,' legde de Indiaan kort uit.

Arendsoog sloeg een hand tegen zijn voorhoofd. Als hij geweten had dat zijn vriend achter hem aan gekomen was en al die tijd in de buurt was geweest!

Witte Veder duwde hem iets in de handen. Een koppel met twee revolvers! 'Mij wapens vinden op bed van Arendsoog,' fluisterde hij.

Arendsoog gespte zijn koppel om. 'Je bent onbetaalbaar,' zei hij dankbaar. Even viel er een stilte, waarin de twee vrienden aandachtig luisterden.

Ramper en zijn mannen gingen nogal luidruchtig te werk en het was niet moeilijk om de plaats van de schurken te bepalen.

'Heb je Ann gezien?' vroeg Arendsoog, die er plotseling aan dacht dat zijn zuster zich ook ergens buiten bevond.

Witte Veder knikte. 'Zij rijden naar Hucton en waarschuwen sheriff.'

Arendsoog bromde tevreden. Er zou spoedig hulp komen! 'Wij moeten die kerels bezighouden tot de sheriff hier is,' legde hij uit. 'Eerlijk gezegd verwacht ik dat ze het zoeken naar mij gauw zullen opgeven. Ze popelen om deze plaats te verlaten...'

Het leek wel of de schurken zijn woorden gehoord hadden, want ze begaven zich nu terug naar de ranch.

'Snel naar boven,' siste Arendsoog. 'Ik ga naar buiten.' De daad bij het woord voegend sprintte hij de gang door. Toen de mannen door de voordeur het gebouw binnenkwamen, rende Arendsoog door de keukendeur naar buiten en werd opgeslokt door de duisternis. Hij kon de kerels horen vloeken en tieren.

Rampers stem klonk boven de andere uit, opgewonden en angstig, leek het wel. 'Misschien had Hank toch gelijk,' zei hij. 'Ik had gehoopt dat we Stanhope gauw zouden vinden... We kunnen echter niet te lang doorgaan met zoeken, want de minuten gaan tellen. We zullen er vandoor moeten gaan...' Hij zuchtte hoorbaar.

Arendsoog begreep dat hij nu snel moest ingrijpen. En plotseling, onder de druk van de omstandigheden, kreeg hij een schitterend idee. Snel trok hij een revolver.

PANG!

Toen de echo verklonken was, viel er een stilte... Niet voor lang echter.

'Verdraaid!' gilte Ramper met overslaande stem. 'Je hebt hem niet goed gefouilleerd, Ross... Hij is toch gewapend!' Hij vloekte weer. 'Kom mee!' brulde hij. 'Hij zit achter de ranch...'

Toen de kerels naar buiten stormden, dook Arendsoog weg achter een paar hoge distels.

'Verspreiden!' commandeerde Ramper.

Arendsoog deed zijn bijnaam eer aan. In deze maanloze nacht had hij aan het vage licht van enkele sterren voldoende om de bewegingen van de schurken te kunnen volgen. Roerloos en met bonzend hart wachtte hij af... Als Witte Veder nu maar begrepen had wat hij van plan was.

Hij bleef niet lang in het onzekere!

Witte Veder trok even verbaasd de wenkbrauwen op toen het schot weerklonk. Toen grinnikte hij en haastte zich naar beneden. De schurken bevonden zich nu achter de ranch en Witte Veder maakte van de gelegenheid gebruik het gebouw aan de voorzijde te verlaten. Een

tiental meters buiten het hek liet hij zich op de grond vallen. Nog heel even wachtte hij... Toen trok ook hij een revolver...

Verbijsterd bleven de schurken staan. 'Hij is ons te vlug af geweest,' siste Ramper. 'Hij zit aan de andere kant.'

Er gleed een glimlach over Arendsoogs gezicht, toen de kerels achter elkaar om de hoek van het ranchgebouw verdwenen. Hij telde de seconden... Hij kon niet té snel vuren, want het moest immers aanmemelijk blijven dat hij zich van de ene kant van het gebouw naar de andere verplaatste.

Toen hij weer een schot loste, werd de knal overstemd door de woedende kreten van de schurken. 'Hij speelt kat en muis met ons,' brulde Hank Loos ziedend. 'Ik verd...'

'Sst!' onderbrak Ramper hem. 'Ik heb een plan.' Hij fluisterde nu zo zacht, dat Arendsoog noch Witte Veder hem kon verstaan. Niet dat dit nodig was! Het plan van Ramper werd onmiddellijk omgezet in daden. De gebroeders Loos en Ramper slopen in oostelijke richting rond het ranchgebouw, terwijl Urwin Home en Billy Ross zich via de westzijde naar de achterkant begaven.

Arendsoog had moeite om niet te lachen, toen hij zag hoe voorzichtig de schurken langs de muur van het gebouw slopen. Hij beseftte echter dat er snel iets moest gebeuren. Volkomen onhoorbaar begon hij in de richting van Billy Ross en Home te kruipen. De kerels hadden zich een paar meter van het ranchgebouw laten zakken en probeerden vergeefs iets te ontwaren in de duisternis.

Een paar meter achter de twee mannen bevond zich een waterput... Achter deze veilige dekking bleef Arendsoog zitten. Nog één keer nam hij de posities van de kerels op. Toen vuurde hij...

Het schot werd onmiddellijk beantwoord door Ramper en de gebroeders Loos.

'Pas op! Niet doen!' gilden Ross en Home, die plotseling de kogels vlak over hun hoofd hoorden fluiten. Ramper brulde een bevel. Billy Ross en Urwin Home namen de waterput nu onder vuur en intussen haastten Ramper en de twee anderen zich over het achtererf. 'Blijf langs allebei de kanten vuren!' commandeerde Ramper. 'Hij kan niet meer ontsnappen!'

Hij vergiste zich lelijk! Arendsoog had van de kortstondige verwarring gebruik gemaakt om razendsnel de dekking te verlaten. En terwijl de kerels als gekken op de waterput vuurden, sloop hij achter hen langs naar de voorkant van het gebouw. Bij het hek wachtte Witte Veder op hem.

Op leven en... lood

‘Ik ben bang dat dit spelletje niet lang meer zal duren,’ fluisterde Arendsoog. ‘Ze worden steeds zenuwachtiger en je hebt alle kans dat ze er zo meteen de brui aan geven en er vandoor gaan...’

‘Jij willen aanvallen?’

‘Ja. We zullen zelf het initiatief moeten nemen.’

‘Dat worden gevecht op leven en dood,’ zei Witte Veder ongewoon ernstig.

‘Op leven en... lood, zul je bedoelen,’ antwoordde Arendsoog grinnikend, terwijl hij de greep op zijn revolver verstevigde. ‘Kom mee!’

Witte Veder fronste de wenkbrauwen. Hij begreep de woordspeling niet. Enfin, er was nu geen tijd om vragen te stellen.

Ze holden het erf over en verdwenen in het ranchgebouw. In de keuken bleven zij staan.

De schurken lagen een paar meter verderop en vuurden nog steeds op de put. Ramper brulde een bevel en de wapens zwegen. ‘Geef je over, Stanhope!’ riep hij toen. ‘Je hebt geen enkele kans om te ontsnappen...’

‘Dat dàcht je!’ antwoordde Arendsoog van zijn plaats bij de keukendeur.

Tegelijk draaiden de kerels zich om. ‘Daar staat hij!’ gilte Ross.

PANG! PANG! PANG! Er knalden een paar schoten, maar het gloeiend lood sloeg slechts wat splinters van de keukendeur.

Arendsoog had zich echter al teruggetrokken in de gang.

‘Achter hem aan, mannen!’ commandeerde Ramper. Ze sprongen overeind en holden schreeuwend en schietend naar het gebouw. Ze renden de keuken door en de gang in, Ramper voorop. Billy Ross sloot de stoet. Op het moment dat hij voorbij de keukendeur liep, dook een zwarte schaduw naar voren... Billy voelde iets met kracht op zijn achterhoofd neerkomen. Hij deed zijn mond open om te schreeuwen, maar hij had geen kracht meer. De vloer dreunde onder zijn zware lichaam, toen hij viel. Home, die vlak voor Ross had gelopen, keek om toen hij de klap hoorde. Hij zag nog juist een schim door de keukendeur naar buiten rennen. ‘Hij zit hÍér!’ brulde hij in paniek. Ramper, die zich al halverwege de gang bevond, hield zo abrupt zijn pas in, dat Hank Loos tegen hem opvloog. Hank werd opzij geduwd